

Следъ нѣколко месеца ще ви подиря, ако започна пакъ. . .

Чапразовъ. Тогава нѣма какво. Ето адреса ми (оставя си картичката. Сбогува се).

(Мълчание).

Самокосовъ. (утегченъ). Тю-бре! . . .
Когато най-много не искашъ хора—тогава. . .
(погледва часовника си) Има още време. Тя казатъ точно въ единайсетъ часа! Какъ ми се иска да си почина и да помечтая за нея. . . Елена! . . .
радостъ и надежда!

(Чуватъ се смѣхове и подвиквания).

XII

Влизатъ: Гьолевъ, Налетовъ, Стариновъ и Каломановъ.

Всички (едногласно). А-а-а!

Гьолевъ. Това се казкатъ: Сбогомъ си ромашо!

Налетовъ. Че какъ тъй бе, Самокосовъ? Кажи ни разковничето?

Каломановъ. Така е господа. Всѣки новѣкъ си има по единъ щастливъ день. Достатъчно е само да го дочакашъ.

Стариновъ. Тогава искаме шампаня,

Самокосовъ. И то ще бжде. Като се наредятъ — ще ви събера на една вечеря. . .
Нека се наредятъ. . .

Гьолевъ. Че отъ това нареждане по-вече. . .

Самокосовъ. Това е още нищо. . .

Налетовъ. Сигуръ си готвишъ ателие.

Самокосовъ. Никакво ателие. Азъ ще направя като Крилова. Следъ като се